

anderd was „ofte tot complacentie van de regeeringhe”, heette het nu weer, dat hij in het geheel niet veranderd was. Daarover was zelfs de classis verbaasd, die meende, dat hij reeds bezig was terug te trekken. Op zijn pertinente ontkenning besloot de classis nu eenvoudig bij hare vroegere conclusie te blijven.

Daarmede was de zaak echter afgehandeld en in de buitengewone classis van 12 Mei 1671 werd medegedeeld, dat de predikant Engelbertus Temming, predikant te Hedel, tot opvolger van De Herder te Bleiswijk beroepen en dat door de kerkelijke autoriteit dit beroep goedgekeurd was. Men zou nu meenen, dat De Herder als predikant van Bleiswijk hiermede afgedaan had; daarom klinkt het zoo vreemd, als in de buitengewone classicale vergadering van 2 April 1673 medegedeeld werd, dat de heeren van de Wet gevraagd hadden, of er geen middel was, om De Herder weder met de Gereformeerde kerk en classis te verzoenen. Nog vreemder, dat De Herder op deze vraag berichtte niet te kunnen antwoorden, vóór hij eerst met zijne gemeente gesproken had. Hij zelf was niet voor vereeniging. Daarop zijn de onderhandelingen blijven steken.

Wat niet verminderde waren de klachten over de door De Herder te Rotterdam gehouden conventikels. Een ander maal hooren wij, dat hij kinderen doopte. Al die klachten bij de regeering werkten niet veel uit, zoodat in de buitengewone vergadering der classis van 20 April 1676 zelfs gedreigd werd, dat, zoo de vroedschap onwillig bleek om te helpen, men genoodzaakt zou zijn zich tot de Staten van Holland te wenden. Toch was de vroedschap niet geheel werkeloos gebleven, al gingen hare maatregelen tegen De Herder blijkbaar niet van harte. Op 24 Januari werd in den kerkeraad medegedeeld, dat De Herder tegen Mei een huis op de Nieuwe Haven gehuurd had, groot genoeg om er zijne vergaderingen te houden. Weder werd de vroedschap door gecommitteerden gewaarschuwd en nu trad de regeering wat krasser op. Althans in de kerkeradsnotulen van 31 Januari 1674 heet het, dat de heeren van de Wet met De Herder gesproken hadden en „gehoort syn onwillicheyte om haer Achtb. te gehoorsamen” hem buiten Rotterdam en het land van Schieland verbannen hadden met de bedreiging, dat de eerste maal, dat hij in de stad kwam, hij voor zes weken in het tuchthuis gezet worden zou. Vertoonde hij zich dan nog weder in de stad, dan zou hij voor